

Olga Pietkiewicz

**Sex, metro a iPody
a teď je na tahu žena!**

(Monodrama)

Překlad: Jiří Vobecký
(2010)

Hlas operátorky: Dovolali jste se do Institutu psychického zdraví, nejlepšího a nejdokonalejšího ústavu, na který se můžete obrátit při nejhorších záchvatech úplného šílenství. V případě obsedantně - kompulzivní poruchy stiskněte číslo jedna. Pokud jste na někom závislí, poproste jej, aby za vás stisknul číslo dva. Pokud trpíte ztrátou osobnosti, stiskněte číslo tři, čtyři, pět a šest. Pokud jste paranoidní, tak už víme, kdo jste, víme, co děláte, a tak jenom vyčkejte u telefonu, až vás správně zaměříme. Pokud propadáte halucinacím, tak stiskněte číslo sedm na tom obrovském červeném telefonu, který vidíte po své pravici jenom vy a nikdo jiný. Pokud jste schizofrenní, pozorně poslouchajte a malý vnitřní hlas vám napoví, kterou číslici máte stisknout. Pokud propadáte depresím, je úplně jedno, kterou číslici zmáčknete, protože vám z vaší beznadějně situace stejně nikdo nepomůže. Pokud trpíte amnézií, stiskněte číslo osm a sdělte nám hlasitě své jméno, adresu, rodné číslo, telefonní číslo, stav a rodné jméno tvé matky. Pokud máte problém s rozhodováním se, dejte nám zprávu po zaznění signálu nebo před zazněním signálu a nebo během signálu, nám je to úplně jedno, ale v každém případě počkejte na zaznění signálu. Pokud trpíte na krátkodobé výpadky paměti, stiskněte číslo devět. Pokud máte trvalé výpadky paměti, stiskněte číslo devět. Pokud trpíte ztrátou paměti, stiskněte číslo devět. Pokud si nic nepamätujete, stiskněte číslo devět. Pokud trpíte ztrátou sebevědomí, tak ukončete hovor, naši operátoři mají plno práce s lidmi, kteří jsou daleko významnější, než jste vy. Pokud je vaše psychická krize důsledkem vaší závislosti na mobilních telefonech...

(Bod'ák nasvítí decentně střed jeviště. Na posteli sedí žena, kolem ní jsou rozházené noviny a časopisy. Je tak nějak oblečená, na podlaze leží zapnutý laptop. Vedle něj zase kufr plný oblečení a kosmetických přípravků. Na stolečku vedle postele stojí láhev vína a sklenice, láhev vína je však již poloprázdná.)

Žena: Nejhorší je, když přestanete mít sex. No a co? Já to myslím vážně. V hlavě si to člověk, tedy žena, může nějak přebrat. I srdíčku to můžete nějak vysvětlit. Ale co tělo? Buňky, nervy, stehna, kosti. No zkuste něco vysvětlit svým vlastním buňkám. A nebo svým pocitům. Ne, teď ne, prosím vás. Vidím, že ten nadržovaný pan hned tady vpředu si myslí, že svět se točí jenom kolem fyzické lásky, ale tak to není. Zkoušeli jste někdo z vás rozmlouvat se svým vlastním genetickým kódem? No prosím, já už couvám, protože tu najednou začnou vykřikovat ženy, že my přece nemusíme všechny ty samce bez mozků, s těmi horami masa bez jakékoliv inteligence, ty gorily a svalovce. Já vím. Ale já nejsem žádná utajená nymfomanka. Všechny ženský se občas musí odhalit. Jako třeba ta zubařka. Přišla k mé posteli v nemocnici, natahovala se ke mně a moc vysoká zrovna nebyla. Sotva jsem otočila hlavou po tom neinvazivním zubním zákroku a ona se mi hned začala cpát do huby. Řekla jsem jí, že mě to bolí. Já se omlouvám, řekla mi na to, nemohli jsme vám dát žádné léky proti bolesti, protože máte alergii na léky se steroidy. Ale já to vím. Když mě jednou nějaký felčar léčil ibuprofenem

alergii na penicilín, tak jsem začala lítat z jedné ordinace do druhé. A pak to přišlo. Bílé světlo, tunel a podobné atrakce. „Jaké léky proti bolesti berete“, ptali se mě ti idioti na chirurgii. „Žádné!“ „Žádné?“ „Prostě žádné, protože mě nikdy nic nebolí.“ „Vás nebolí hlava nebo nemáte bolesti při menstruaci? Co v těchto případech berete?“ To je dobré, ne? Teď, když celé permutace specialistů běhají po špitálech, tak se díky cestou symbiózy doktoři naučili diagnostikovat. Jsou si jistí, že se mnou na to můžou jít jinak. Nebolí mě hlava, ani břicho, říkám jí, jenom buňky. Snažím se to té tupé babě, vysoké jak žirafa, vysvětlit, že mě bolí nervy, oběhové ústrojí a leukocyty. No, to jsem jí to dala, přitroublé žirafě.

Kamarádka říká, co to asi tak může být za babu, když trhá zuby? Ale že by tam v tom špitále neměli ani jednoho slušného anesteziologa? Samé zasrané baby. Já jsem to říkala už dávno, že ta imancipace... Prosím? Prosím? Jaká emancipace? Jak to, že jenom emancipace a ne taky imancipace? Když se má něco podělat, tak se to podělá. Já jsem to říkala už dávno, že to k ničemu dobrému nepovede. Tak ať mi to teď teda vysvětlí všechny ty přemoudřelé feministky. Prosím? Jakže? Jaké fetišistky? Říkám, ať mi všechny ty přemoudřelé feministky řeknou, kde se dají sehnat a poznat nějakí chlapi? Ti opravdoví, s koulema, jak zákon káže, a ne všechny ty pro ekologicky zaměřené, požívající zásadně kávu bez kofeinu a laktózy zbavené měkkýše? Všechny ty podniky, kde jsme kdysi mohly bez problémů balit chlapy, jsou přeplněné babami, dámičkami a jinými, kurva, parodiemi na samice. A navíc ještě neskutečně blbými.

Například špitály. Kdysi mohl člověk, tedy ženská, onemocnět, jít na věc a seznámit se s Řehořem. Co? S jakým Řehořem? Ano, tam ten pán, ten v třetí řadě, ten brunet. Tak on se ptá, s jakým Řehořem. Milé dámy, nějak mu to vysvětlíte, protože on se v záležitostech, když jde ženská na věc, naprosto nevyzná. Kdysi mohl člověk, tedy ženská, dostat klidně migrénu, jít na pohotovost a vyjít z ní s chlapem. A teď? Co druhý mladý muž v tom zatraceném špitálu je baba! No a tak se ptám, jak je to možné, že tě tam může umrtvovat nějaký navoněnej mladíček? A ještě tě bude přemoudřele poučovat, jízlivě se na tebe usmívat, přesvědčovat tě, že to přece nemůže bolet, když ti vpichuje do žíly nějaké svinstvo, z kterého se ti v hlavě všechno motá. Nakonec člověk stejně musí usnout. Při vědomí se to nedá snést. Co nebolí? Co nebolí? Možná, že taky trochu, ale když je u tebe správný chlap, dejme tomu takový Řehoř, tak tě hezky vezme za ruku, zeptá se tě, jak se cítíš a tak dále, a tak dále. Však my víme.

Nakonec mi přinesla nějaká odbarvená hvězda nějaký lék na bolest. Přišla na to, že když mi nemůže dát nějaké nesteroidní léky, tak mi dá steroidní. Nebyla špatná, co? Mám její číslo, kdyby někdo chtěl. Vy pane? Tak za mnou, prosím, přijďte o pauze do šatny. Jenom vás upozorňuji, že je vysoká jako bidlo a navíc, bohužel, nosí jehlové podpatky. Teď si každá frajle myslí, že když vyšly anorektičky z módy, tak už na sebe mohou dát všechno. Ale chtěl jste to sám.

Seber se a nedej se, říkala mi kamarádka, jako bych nikdy nenarazila na tu pitomou chirurgyni. Já na to: to není špatná rada, ale kdybych se nabourala pořádně, tak by mě dali na JIPku a tam možná

ještě nějakí poslední anesteziologové zbyli. A nebo by mě dali na traumatologii. Traumatologové taky nejsou špatní.

Ale není nad doktory. Ne, že bych byla nějak předpojatá, ale prosím, vás, nemusím chodit nikam daleko. Dostanete nějakou vyrážku na tváři. Oteče to, podebere se to, a tak dále. Hned vám to začnou vypalovat, kurva, předvedou vám celou škálu dalších dermatologických atrakcí a to ještě na vašem vlastním ksichtu. Doktorky většinou neví, co to je a tak jich obejdete několik. A když ani jedna neví, co by to mohlo být, co myslíte, že vám řeknou? Co? Dobře, správně: alergie. Ano, samozřejmě. Řeknou alergie. A tak se ptám:

„Na co?“

„Víte, mladá paní, určitě jste si koupila nějaký nový krém nebo nějaký jiný líčící prostředek...“

No, a teď to vysvětlujte té bílé medicínské mafii, že žádný nový krém nepoužíváte, nekupujete žádnou novou kosmetiku, neexperimentujete s jídlem a dokonce že ani nemáte žádné nového chlapa. I když, aspoň ten by za to stál.

Ale na té alergii by mohlo něco být, protože uplynulo sedm let. Znáte ty nové objevy? Člověk, tedy žena, se obnovuje každých sedm let. Obnoví se vám všechny buňky a tak dále. Ne najednou, postupně. Staré zanikají a nové vznikají. Mimo těch mozkových, bohužel... A tak jsem po sedmi letech úplně nová. Všechny ty leukocyty, tepny a žíly, krvinky, neurony a nervová spojení a další mikročástice. Možná se mezi sebou trochu přestaly snášet. Čert ví proč. Že s klouby není žádná legrace, to víme, a co teprve hematity nebo globuliny. Kdo ví, čím to je, že jsou alergie dneska v módě. Možná, že mitochondrie po nich prostě zatoužily. Hotový divoký západ.

Ale dobře, no tak dál. Až jeden inteligentní mi sdělil: „V tomto případě to může být alergie na penicilín.“

„Ale já přece nejsem alergická na penicilin!“

„Možná ano, možná ne. Tak jako tak, máte závažnou alergickou kožní reakci. Opakuji, závažnou a ne banální.“

To je obrovská úleva, když se dozvíte správnou diagnózu. Děkuji ti, panebože, za všechny modlitby, které jsi vyslyšel. Klobouk dolů, natáčky a všechny šmuky taky před mužskou inteligencí. Někaký blbý reprezentant bílé mafie mi vysvětluje, že moje kožní reakce je kožní reakce. Tak mě napadá, jestli by se dalo nějak rychle překvalifikovat na lékařku. Je jich málo, platí jim dost, po všech atestacích odcházejí do zahraničí a ještě si pořád na něco stěžují. Tak si jenom představte, jak je to jednoduché. Přichází nějaký chlap se zlomenou nohou. Podíváte se na něho a řeknete: člověče, vždyť vy máte zlomenou nohu.

Ale obraťme list. Co kdyby tu mezi vámi seděl nějaký lékař. A propó, možná, že je tu mezi námi nějaký anesteziolog? Je tu někdo? Není tomu tak? A co takhle traumatolog, konečně, aspoň ten. Ale bože chraň, aby tu byl nějaký chirurg. Právě kolem chirurgů se všechny ty nemocniční permutace motají. Ale tam ten pán se už zase ošívá, že tu slyší jenom nějaké babské kecy. Dámy sedí klidně, jak vidím.

(Herečka začne improvizovat. Nejste náhodou anesteziologem? Nejste? To je škoda. V nemocnici na ně člověk pomalu ani nenarazí, ale

slyšela jsem, že do divadla chodí rádi. Naši nejlepší diváci byli vždycky doktoři. A přitom tak těžce pracují, ať je to pátek nebo svátek. Tak dobře, pokud se nechce přiznat, zvu ho o pauze do mé šatny...)

S jedním anesteziologem jsem měla nějaké drobné. Víte, já mám na ně takovou slabost. Vždycky to skončí v posteli. Jenomže on nikdy neusne, když je po všem. To já se odeberu do říše snů dřív, než k čemukoliv dojde. Taky jste to zažili? No právě proto o tom mluvím, že na anesteziology si musíme dávat pozor.

Jo, ještě kdysi chodívali na cigaretku. Teď už ne. Teď se potřebují rozvíjet a využít svůj, kurva, potenciál. Tak jako by nějaký měli, co? Citlivý moderní muž, éra vodnáře a zbytek ekologických, odučněných a bezkofeionových nesmyslů. Mimochodem. Já nevím, jak to s tou érou vodnáře vlastně je, ale já v tom cítím určitou nesrovnalost. Protože éra vodnáře má začít v roce 2012 a právě v tom roce má nastat konec tohoto našeho barevného světa. Tak na co nám ta éra vlastně je? S klukama vždycky není něco v pořádku. Pokud už někdy na sobě začali pracovat, tak se vždycky dostali do slepé uličky.

Znáte takový ten typ časopisů, který má z jedné strany vydání pro dámy a z druhé, když ho otočíte, pro pány? Někde jsem ho tu měla, moment, moment (Hledá v hromadě časopisů na posteli, najde, ukazuje publiku.) Tak vidíte, holka, kluk, holka... Ale tady prostě není ta normální verze pro pány. Ne, to je verze pro ten nový typ fantastického novodobého typu muže. My ženy, my jsme prostě ženy. Ale pánové se dělí na normální chlapy a na ty nové, kurva, muže. Do postele bych raději chtěla normálního chlapa, ale jak to udělat, když polovina kluků, pokud nejsou baby, to jsou ti zas... zatracení novodobí muži?

Mají úžasnou koncepci! Cítíte to? Ti nadrženi stříkající ocáskové se rychle zorientovali, že typ macho už neletí, že ztratil význam, jeho cena klesla rychleji než současné burzovní indexy v posledních letech, a tak si usmysleli, že se jim bude více vyplácet být zdvořilými, něžnými a celkem rychle se vyvíjejícími teplouši. Pro jistotu se raději ani neosamostatňují a drží se máminy sukně. A prostě razantně otáčejí list a hop! Zapomínají na staleté tradice, jak si získat ženu. Alelujá, holky, máme nový typ muže, který přece nemá nic společného s tím starým milovaným macho chlapem. A my jim pro samou radost vyrábíme ještě úplně nový typ ženského časopisu. Mužičci, kurde, už mě to opravdu..., oni jsou skvělí, ti naši chlapi! Měly bychom jim ještě uspořádat nějakou super kinder garden párty z ohňostrojem, ne?

A my, co? My za sebou musíme tahat to tradiční harampádí, že jsme vždycky přecitlivělé, hloupé, nerozhodné a tak dále. No, tak to píšou i ve slovníku, že ženský, to znamená být bázlivý, neférový, slabý. Jo, jo.

Víte, jaké je antonymum slova žena? Ano? Vy nevíte, co je to antonymum? (Šeptem.) Pšššt! Kurde, holky, děláte nám ostudu. No, to je prostě protiklad, jako například studené a horké, tvrdé a měkké, chápete? (Už normálním hlasem.) No a teď už slovníky určitě vesele redigují ti novodobí muži. Nevěříte? Tak tedy: antonymem slova žena je člověk. Prosím vás, nemyslete si, že si vymýšlím, opravdu se pokouším nebýt tendenční a v žádném případě nenadržovat ani jedné

straně, ale jen si to přečtete sami, najdete to ve slovníku synonym a antonym, vydavatelství Evropa, první vydání 2005.

(Na levé straně projektor promítá na stěnu obraz z jejího laptopu. Objevuje se tam strana ze slovníku s heslem žena, písmena musí být tak velká, aby je bylo možné vidět. Jako podklad je slyšet píseň „It's man's world“ Jamese Browna. Ona překřikuje hudbu a s kyselým výrazem v obličeji prohlíží slovník a nachází slovo mužný.)

Tak prosím, tady jsou synonyma slova mužný.

(Na obrazovce se objeví heslo mužný – synonyma: hrdinný, hrdý, silný, odvážný, smělý, rozhodný, zásadový.)

Tak vidíte, není nad to, když se někdo narodí jako samec. Oni jsou tak odvážní a celkově tak skvělí, až z nich jde hrůza, je to tak?

Slyšeli jste už někdy něco o tom, že by se baby dělily na ženy a novodobé ženy? Ne, tak prosím, protože tady ten pán na mě opět jízlivě cení zuby. Ano, to je on, co se mě ptal na toho Řehoře. Ano, ano, ten brunet v třetí řadě. Ještě jednou budete vyrušovat, pane, a vyletíte. Panebože, tak nejenom, že mám problémy s chlapama v soukromém životě, ale ještě mi budou škodit i v práci.

Co je to za postmodernismus, když jde člověk do servisu a říká tomu tupému mechanikovi, který našťestí zatím není baba... Víte, jaké by to bylo, kdyby i v servisech makaly ženský jako mechanici? To by vám nějaká zmalovaná fuchtle dávala přes hodinu rozumy, co máš všechno v autě udělat, co je nejlepší, kde je tvoje místo v řadě a tak dále. A obvykle na taková místa, kde se jedná s lidmi, dávají samé modelky jako ze žurnálu. Svěží, namalované a nestárnoucí, kurva, beznadějně ideální a navíc plné štěstí, že jim nerostou chlupy na nohou a že se navždycky zbavily celulitidy. A to už nemluvím o tom, že by se v takovém případě nedalo nic získat ani za úsměv nebo za příliš vyzývavou minisukni. Na oplátku tě bude spíš utěšovat a cítit s tebou a pomáhat ti. To je konec, na to kašlu.

A víte teda jak to je s tím novým typem muže?

(Na jeviště vtrhnou při znění populárního hitu tanečníci v bílých oblecích ošetřovatelů nebo sanitářů, nejlépe ošetřovatelů z psychiatrické kliniky. V každém případě všichni vypadají jako ze žurnálu, ve vlasech mají brilantinu, tančí expresivně a nakonec mohou odložit část oblečení a ukázat opálené a vyvinuté svaly. Ona netrpělivě vzdychá a dělá kyselé obličej. Nemůže se dočkat okamžiku, kdy tanečníci odejdou ze scény.)

(Po odchodu tanečníků ukazuje znechuceně jejich směrem.) To byl cirkus. Tak dobře, já vám povím, jak to je. S tím novým typem muže. Protože se už najednou ozývají i mužští postmodernisté... Prosím? Jací postmodernisté? Já jsem přece říkala postmodernisté! Kdysi to bylo tak ideálně vynalezeno přírodou a všechno díky ženám, které se nechávaly utlačovat přes pět tisíc let, když samci s obrovským úsilím a v potu tváře lovili mamuty. A ženy se jenom povalovaly ve stínu královny, protože děti se rodily a vychovávaly samy od sebe a domácnosti uklízeli roboti. Tak ty povalující se ženy se nechaly utlačovat, protože z toho měly užitek. Je to přirozené a normální, říkají ty moudré, protože po pěti tisíci letech z toho patriarchátu vyšli chlapi daleko více zdevastovaní, než baby. Já říkám, že když museli lovit, tak

si museli dávat daleko více bacha a nemohli hledat záminky, aby si při každé příležitosti mohli rozbít hubu. Jó, díky patriarchátu jsou dál a na ně to dopadlo více, než na nás a oni museli čekat stejně tak dlouho, co jsme je sváděly, aby nás vykořisťovali, až do doby, kdy konečně budou moct svléknout kůži vykořisťujících machů a začít nás vykořisťovat v bílých rukavičkách nového muže. Rozumíte mi? Ne? Tak to máte pravdu, tady není čemu rozumět. Všechno je to tak zamotané, jako důvody, kvůli kterých ještě není nutné vynést odpadkový koš právě dneska nebo uklidit garáž a o vyčištění průtokového ohříváče ani nemluví. A to ani nemluví o tom, že můj bývalý se vždycky sebral a někam vyrazil, a jak říkal, někam vyrazil protože „chtěl“. A že chtěl mít taky dítě, to je pravda, ale to už bylo tak dávno, že už si na to nepamatuje a že si to rozmyslel.

Nebo se podívejte na tohle, v tom samém časopise. O Velkém Třesku. „*Skupina fyziků z celého světa, včetně z naší země, se pokusila nalézt odpověď na otázku, kterou si až doposud pokládali jenom filosofové: jak vznikl náš svět a co bylo před tím?*“ My však přece víme už dávno, co bylo před tím. Svět ubohých a ženami vykořisťovaných chlapečků, hošánků a dalších kluků. Tak prosím, dále píšou: „*Velký třesk nebyl počátkem časoprostoru našeho vesmíru. Historie vesmíru sahá mnohem dále, i když naše povědomí o tom, co bylo před tím, se už vytratilo.*“ Je to možné? Je to, kurva, možné? Ano, říkáte si, ale já si tím zase až nejsem tak jistá, protože se mi zdá, jako bych si na to ještě pamatovala, velké hřmění, ale před tím ještě světlo v tunelu. Stává se vám to taky? Záblesky paměti z období před Velkým Začátkem.

Já si myslím, že tu musela být nějaká moc extra iniciativa, když posbírali mudrce z celého světa, a dokonce i ty od nás, - no určitě, toho si musíme všimnout zvlášť, protože podle toho, jak to u nás chodí, si nemůžeme být jisté, jestli vůbec ke světu patříme, -- no, a tak posbírali ty opravdové natvrdlé vědce a jim podobné, aby posoudili, jestli záblesky paměti, staré čtrnáct milionů let, ještě zůstaly nebo se už možná navždy vytratily. Možná, že zanikly pouze až naší nešťastné generaci. Možná, že si ještě naše prababičky při partiích bridže povídaly o tom, jaké mají vzpomínky na období před Velkým Třeskem. Víš, já si pamatuju, jak to řvalo zleva, a já si zase pamatuji na to, jaké bylo před tím velkým třeskem neskutečné ticho a pak to náhle vybuchlo. Možná, že až teprve nám zanikla ta určitá část paměti. Je to škoda. Ale možná, že bychom ji mohli zase obnovit, třeba při nějaké hloubkové terapii v hypnóze, kdy se vracíme do minulých životů? Teď už je to přece banální. Takže co kdyby se nám podařilo vrátit se do doby před Velkým Třeskem? A co když těch třesků bylo víc? Dokážete si to představit? To by bylo super.

(Bere do ruky telefon a vyřuká číslo. Opět odpovídá stejný hlas operátorky jako na začátku. Ona volání vypíná.)

Ale umělci nejsou o nic lepší, než doktoři. Ze sedmi žen, které hrály největší roli v životě Pabla Paccassa, dvě spáchaly sebevraždu a jiné dvě zešilely. A další z nich zase zemřela přirozenou smrtí už po čtyřech letech soužití s tímto malířem. Ten teda válel, co?

(Promítá si Piccassovy fotografie.)

Přinejmenším ještě v bankách nějakí chlapi zůstali. Já to vím, protože jsem v bance pracovala. To bylo ještě před tím, než mi vytrhli ty zuby. Myslíte, že to má nějakou souvislost s tím, že mě vyhodili až po vytržení zubů moudrosti? Tamten pán si myslí, že ano. Ne, ne, prosím vás, já mám skvěle rozvinutý analytický smysl a jsem vynikající v matematice. Prosím? Kolik bylo těch zubů? No přece čtyři. Ne pět. Dva nahoře, jeden dole, druhý na druhé straně, to jsou tři, ne čtyři... To není důležité. Kde jsem to přestala? Že se jeden ztratil? Říkala jsem vám už, že ten doktor? Ano? Vidíte a já si vůbec nepamatuju na to, že bych o tom něco říkala. No nic, když už čekám na to, až se ohlásí, tak vám řeknu, tak vám povím o paní zubní chirurgyni. Tak dobře, dobře. Jenom si zkontroluju, jestli mě ještě pozorně posloucháte. Asi ne všichni, protože jednoho vidím v deváté řadě se sluchátky na uších. A tamten si klidně někomu telefonuje a ty dvě dámy si zase kontrolují obsah kabelky.

Byla jsem pak u té slepice na kontrole. A první, co mi řekne na můj pozdrav dobrý den, je dotaz:

„Jak se vám to stalo?“

„Jak se mi to stalo? Jak se mi to, kurva, asi stalo? No jasně, přece já sama, pomocí nůžek na nehty jsem si vyrvala z huby čtyři prokleté stoličky a pak, samozřejmě za pomoci domácího náradí a zrcadla v koupelně, přičemž jsem kouřila jednu cigaretu za druhou, samozřejmě ty nejsilnější, jsem si sešila dásně sama a rány jsem ještě desinfikovala pravou nefalšovanou whisky jako ten největší tvrďák z černobílého filmu. No a pak jsem přišla za tou nažehlenou slepicí, myslím tedy tu paní chirurgyni, abych si s ní popovídala o výsledcích mého experimentování. Individuální léčba se mi jeví jako dražší a navíc, když si spočítám všechny dodatečné náklady... špitál přece není za rohem a poplatky za parkování jsou strašné.

Navíc je projektují ti největší samčí imbecilové povytahovaní ze všech nejtemnějších děr na celém světě a naprosto zbavených prostorové představivosti. O jiných druzích fantazie ani nemluví. Všechno, co je o těch parkovištích možné říct, je skutečnost, že se na nich dá nějaký typ auta zaparkovat. Jenomže to musí být tak malé auto jako z filmů z Louisem de Funesem. Vsadím se, že je ti blbci projektují schválně tak, aby se spolu mohli sázet a ještě na tom vydělávat. Podívej se, podařilo se mi mé kombi fáro zaparkovat na tom úzkém plácku číslo 128. A mně se zase podařilo zacouvat na místo 567, aniž bych si musel sklopit zrcátka. Nebo, vsadím se o pětikilo, že si ta přebarvená blodnýna odře dveře, až se bude pokoušet zaparkovat na plácku 274. Debilové.

Au, právě mě tu začala bolet buňka. Je tu v sále někde lékař? Auvajs, strašně to bolí. A, tam vidím, že se někdo zvedá. Děvčata, jen mi ho tak lehce zkontrolujte, jestli není ženatý...

(Nastává čas na improvizaci podle reakce obecnstva.)

Co? Je ženatý? Tak v tom případě mě to už bolet přestalo. Ne? Není ženatý? Jenomže zase vypadá jako metrosexuál. Ne, už mě to nebolí. Jenom si klidně sedněte, pane doktore.

Víte, kolik kluků je potřeba pro výměnu jediné žárovky? Tak víte nebo ne? Aspoň ženský by to vědět měly. Ano, ano, správně. Ani jednoho. Ženská si ji raději vymění sama. A to už ani nemluvím o tom novém typu muže, který se drží máminy sukně tak pevně, že nemá ani jednu ruku volnou.

Nebo tohle. *Universita v Los Angeles publikovala šokující výsledky svých výzkumů o ženském přátelství. Po padesáti letech výzkumů vědci zjistili, že mozek produkuje chemické substance, které mají za následek udržování dlouholetých přátelství mezi ženami.* Tak co, ženské, řekněme si to upřímně, že to je důkazem toho, že nejsme tendenční nebo něco takového. Ale to na to potřebovali opravdu padesát let, aby přišli na něco takového. Nevím, jestli by nestálo za to rekvalifikovat se na nějakého vědce. Nějaký zmalovaný playboy sedí na nějaké teplé židli a vymýšlí teze a potom je prověřuje. Když se po dlouhém bádání jeho teze nepotvrdí, tak hlasitě publikuje obsáhlou práci o tom, že praktický výzkum jeho teorii nepotvrdil. Když se to náhodou potvrdí, tak zase hlasitě publikuje obsáhlou práci o tom, že se jeho teze potvrdily. Pak se scházejí na konferencích, kterých se, světe div se, účastní taky ti naši mudrcové. To je div, my jsme přece země tak jedinečná a výjimečná, že je to až s podivem, že se dává dohromady s tak zanedbatelnou podkategorií, jako je svět, ne?

No nic. Dále: *vědci – většinou muži – byli výsledky tohoto bádání zaskočení. Tak mě napadá, že by ty jejich ptačí mozečky mohlo zaskočit, že slunce ráno vychází a večer zase zapadá. A s pocitem obrovského štěstí si pak na základě tohoto zjištění začnou budovat pomník až do nebes. Výzkumy potvrdily, že už odedávna v reakci na stress organismus vytváří oxytocin, při němž ženy cítí potřebu ochraňovat děti ve společnosti jiných žen, oxytocin totiž redukuje stress a nastolující proces relaxace.*

A co chlapi? U chlapů deformovaných pěti tisíci let patriarchátu tento efekt nenastává, protože testosteron účinek oxytocinu neutralizuje. Chudáci, opravdu, díky těm blbejm hormonům mají po žízálkách, na rozdíl od stáda těch blbejch samic, které se dávaly vykořisťovat. Na tom přece vůbec nezáleží, že každý měsíc jen tak tak přežijeme hormonální šílenství, překonáváme změny nálady, hlídáme si váhu a občas ztrácíme chuť žít, že s námi mává matka příroda, to přece není nic důležitého ve srovnání s tím, že naši ubozí chlapečci, hošánci a kluci nemohou relaxovat za použití oxytocinu.

Můj bývalý byl kdysi normální kluk, tedy, když jsme se poznali. Dneska je z něho už určitě metrosexuál. On už teď konečně, jak doslova řekl konečně chce rozhodovat o svém životě sám. To určitě, ale kdo za

našeho rozmazleného chlapce rozhodoval před tím? Milovaná maminka.

Maminčino soužití se svým čtyřicetiletým synem je harmonické. Synáček spinká, maminka mu připravuje jeho oblíbená jídla. Polívčičky, guláše, krokety, přírodní vepřové kotlety a jiné dary našeho kuchařského umění. Synáček se začíná probouzet, maminka vyskočí z křesla a zapaluje plyn pod hrnci. Synáček se protahuje, pomaloučku vytahuje nohu z postele, pak je slyšet voda z koupelny. V kuchyni jsou mezitím připraveny další ingredience, čerstvá petržel na brambory, květák na smažení je už obalený. Synáček vchází do kuchyně, na stole má připravený oběd. Mise je splněna. Dokonale.

Ach, ale co to je? Synáček nám nechce papat. Je nevděčný. Uvaří si kávu a zapálí si cigaretu. Maminka jde do kouta, do takového, samozřejmě, aby na ni bylo dobře vidět, a pláče. Synáček dostává pocit viny. Omlouvá se. Šťastná maminka okamžitě běží do kuchyně připravovat další oblíbené lahůdky svého miláčka. Ještě více, ještě lépe. Okruh dokonalého mateřství se uzavírá. Všem novodobým mužům třikrát hurá! Holky, musíme se na to napít! *(Nalévá si zbytek vína do pohárku, pak pohár pozvedne a připije si.)* Na zdraví, holky! Ještě není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř.

Obsluhu tu mají otrěsnou. Už několik dní se pokouším dovolat na recepci, že se tu pokazila klika. Z pokoje můžu vycházet jedině ve chvíli, kdy za mnou někdo přijde. *(Světlo, které do té doby dopadalo jenom na ni, se náhle rozjasní. Ukazuje se, že se nacházíme v pokoji z bílými stěnami, které jsou polepeny tlumící pěnovkou. Ve dveřích není klika. Scéna vypadá jako pokoj na soukromé psychiatrické klinice, i když by si tím diváci ještě neměli být tak jistí.)* To je normálně řecká tragédie, když člověk, tedy ženská, platí tolik peněz za exkluzivní regenerační víkend a prosím, je tu jenom nepořádek, smrad a mizerná údržba. Vpadají sem nějací hošánci, aby si tu mohli zatancovat, ale zajistit dostatek vína nejsou schopní. I když je pravda, že já to neplatím. Moje kamarádka mi říká: pojed', zařídím ti úžasný víkend na jednom kouzelném místě, který ti udělá dobře. Budeš relaxovat. Odpočineš si. No, a ona je taková, že ani hotel na relaxační víkend pořádně vybrat nedovede. Napřed naprostá euforie a vzápětí hluboké zklamání. Zatelefonuju jim, aby mi přinesli šampaňské, protože jinak ten cirkus vydržet nejde.

A jak si řekl mé mámě o mou ruku. No tak, protože jsme se měli brát. Snubní prstýnek ještě mám, prosím! Tak co, je hezký, ne?

Víte, že tu mají také psychologa? A psychiatra. Není špatný. Dneska mi řekl, ať křičím. Tak tedy řvu, řvala jsem, dali mi proto speciální pokoj. Vidíte, na stěnách mají pěnovku, aby mě nebylo slyšet. Málem jsem vyplivla hlasivky.

Měla jsem hezké šaty. Ne bílé, bílá je už passé.

(Zazní hit skupiny Wham „Careless Whisper“. Světlo pohasíná, na scénu vchází tanečnice s vlajíci večerními šaty, tanečník ve smokingu. Tančí tklivý a romantický tanec. Ona posmrkává do kapesníku a s dojetím se dívá na projekci z obrazovky, na níž jsou záběry nějakého zamilovaného páru. Diváci si nemohou být jistí, zda je

to ona s ním...? Když tanečníci odejdou ze scény, popadne mobil a znovu vyťukává číslo.)

Člověk, tedy ženská, se nemůže normálka dovolat ani na žádnou infolinku. *(Vypíná volání a mobil odkládá.)* Zkoušela, opravdu jsem zkoušela i infolinky. Vždycky se ozve nějaká slepice a říká:

„Moje milá, o lásce, o lásce tu nic nemám. Mám tu informace o alkoholu a o domácím násilí. To je tak asi všechno. O drogách ani sebevraždách taky nic. A vy se chcete, milá paní, zabít z nešťastné lásky? Ano? Ano? Ne? A nemohlo by to být kvůli alkoholu a nebo domácímu násilí?“

No jistě, že by to mohlo být. Jaký je v tom rozdíl, jestli chlastám, nebo mě bijou, nebo žeru bez přestání nebo se snad dokonce chci i zabít? Od blouznění mě nechrání, ale aspoň nepodlehnu domácímu násilí. Taky se neupiju k smrti před tím, než se zabiju z nešťastné lásky. „To je možné, ale vy to berete hopem. Moje milá.“

On si myslí, že nemám z našeho rozchodu dělat velké drama a že se mám dívat dopředu. To je jasné, že není proč z toho dělat nějaké drama. Vždyť to přece není jeho drama. Občas mi volá a prosí mě: zaříd' mi hypotéku na vlastní byt, já to přece neumím. A nebo se mě ptá: poslyš, chtěl bych si koupit plazmovou televizi, ale nevím, neměl bych si koupit taky postel a stůl? Co myslíš? Tak co byste na to řekli? Je to už ten nový typ muže nebo ještě kluk a nebo prostě zasraný čurák, který už nemá ani trošičku empatie?

Hezký, jako by byl přinejmenším anesteziologem. *(Při této větě se prohlíží v zrcadle.)* Ale on je tak leda lékem na blbost. Ale podle něj jsem se asi nervově zhroutila. Podle něj. Není si jistý. Myslíte si, že je to tak těžké diagnostikovat? Kolik bude potřebovat ještě času, aby si byl někdy vůbec něčím jistý? *(Vypíjí zbytek vína a polyká nějaké pilulky.)*

Ale já nejsem nervově zhroucená. Mám jenom vážnou poznávací krizi. No víte, asi jako když Aztékové viděli poprvé koně. A co? Je to prostě tak. Přečetla jsem si veškerou literaturu na toto téma a tak vím všechno. Mám to tu černé na bílém. Prosím vás, je to tak jasné, jako letní slunce na nebi bez mráčku. *(Pozvedne kupu časopisů, které leží kolem ní na posteli, ukazuje je divákům a pak je hodí na zem.)* Na jaké téma? Jak to, na jaké téma? Na téma nového typu muže.

Víte, proč je všude stále více bab na místech, kde by měli být chlapi? Proč mi dávala anestezii nějaká slepice a zuby rvala nějaká zubní chirurgyně a ne nějakí chlapi jak zákon káže? Já vám to řeknu. Není to tím, že je prostě stále více bab. Je to proto, že je všude stále méně chlapů. Ti byli totiž zlikvidovaní. Vetřelci. Ano, vetřelci, kteří tak zhruba před pěti až deseti lety přistáli na planetě Zemi a rozmnožují se tu otřesně rychlým tempem k velké spokojenosti kosmetických firem, velkých módních domů a k naší hrůze, baby!

Jde vám z toho mráz po zádech? Ne? Já jsem to věděla. Taky jsem nespada z postele, když se to ke mně doneslo. Myslely jste si, že ta blízka setkání třetího druhu a podobné blbosti už máme dávno za sebou. Ale prd. To bylo jenom ántre, mírný nástup, tak zvaná, kurva, ouvertura před opravdovou srážkou. Už dokážeme rozeznat několik druhů, ale je možné, že je jich víc, protože oni se vyvíjejí. No co? Já

jsem si to z prstu nevyčucala. Mluvím o tom zatím všeobecně, tak prosím: *(Znovu si bere laptop, který se nachází na posteli za ní a začíná číst text, který se objevuje na obrazovce.)*

Muž, 21 let, který vaří, pracuje na zahrádce, dělá všechny domácí práce, stará se o děti, nestydí se plakat na veřejnosti, se otevřeně přiznává ke všem svým obavám, neskrývá své emoce, preferuje ekologický způsob života, což však neznamena, že občas nechodí do baru s kamarády na pivo.

Cítíte to? Prostě bláznivá byznys extra třída, mladík s batoletem na nosítku jednou rukou míchá polívčičku, protože zrovna vaří zdravý oběd o třech chodech. Samozřejmě, že všechny ingredience koupil v obchodě s bio potravinami. Na pozadí zní Bach, Mozart nebo jiný hudební velikán, protože děti se přece lépe vyvíjejí, když poslouchají vážnou hudbu. V druhé ruce drží mobil, volá kamarádovi.

„Poslyš, kamaráde!“

Ne, to není pohádka. To je přece nový typ muže. Ještě jednou:

„Poslyš, milovaný příteli, obávám se, že to do večera nestihnu. Nemám svůj den. Moje Anetka měla zelenou stolici, možná, že to bylo po té nejnovější protialergické kaši, té, co jsem dělal na rýžové moučce, jak jsem ti říkal. Já opravdu nevím, co mám dělat. Jestli jí to mám ještě dávat nebo to mám vyhodit. Protože jestli zase dostane kopřivku... Víš, taky jsme museli dneska jet pro čerstvý špenát z biofarmy, ten, co má tak ráda, a pro chleba ze žitné mouky, víš, to proto, že ten pšeničný nám nedělá dobře, a pokud ano, tak jedině ten ze špaldy, ale ten neměli. A navíc, mám tři košile a nemohu se pro žádnou z nich rozhodnout. A tak asi nepřijdu. Je mi z toho strašně smutno. Ale jsem rád, že jsem si mohl o tom alespoň s tebou popovídat.“

V tu chvíli přichází listonoš, nebo ještě lépe listonoška a náš hrdina se jí se vším svěří a přitom se ještě rozpláče, aniž by se za to styděl. *(Na scénu vchází jeden z tanečníků a pláče, má barevnou kuchyňskou zástěru, je rozčuchaný. Ona vstává z postele, nazouvá si lodičky a přichází k němu, hladí jej po hlavě, aby jej utěšila.)* Má dojem, že ho jeho přítel neposlouchal pozorně. Vzápětí si sundává zástěru, utírá z tváře sliny batolete, *(Tanečník dělá to, co ona říká.)* natahuje na sebe seprané džíny pochopitelně té nejlepší značky a toho nejnovějšího modelu, pak si namaže obličej třemi různými krémy, protože kolem očí a úst se nemůže dávat ten samý, co na tváře, háže na sebe tričko, které si po velkém váhání vybral, nasazuje si blue tooth na ucho a jde do baru potkat se s tím samým kamarádem, s kterým před chvílí mluvil telefonicky, a s celou tou bandou ultra novodobých, pro ekologických a bez kofeinových zmalovaných mužátek sledují fotbalový zápas, zadečky servírek, klejou a chlastají pivo. Hasta la vista, baby! *(Tanečník odbíhá ze scény s úsměvem a posílá jí vzdušný polibek.)*

Jen ať mi nějaký člověk, tedy ženská, řekne, jestli to není vetřelec. Ten podivín má navíc svůj název – metroemocionál. Ne, ne, to jméno se nedovíjí od metra, ale od metropole, protože právě tam se nejčastěji vyskytují. A emocionál proto, protože se neustále zabývá svými emocemi. Ale vyskytují se i jiné druhy. Tak to píšou... *(Rychle čte.)* Já to zkrátím, protože je to strašně dlouhé...

Poddruh, prototyp všech ostatních druhů se ocitl na zemi ještě před tím, než vypukla evoluce, a byl to obyčejný metrosexuál. Slyšeli jste o nějakém Davidu B.? No, to byla ta fotbalová hvězda, co byla v Madridu, ale ne, on vlastně prakticky nehrál, on se jenom předváděl na veřejnosti a teď dává lekce dětem Hollywoodských celebrit. Po Španělsku se mu stýská a rád by se vrátil. Jenomže ho Viktorie nechce. Tak to je on. Typický metrosexuál.

(Na obrazovce se objeví internetová stránka, ona začíná číst, ale v polovině se už začíná nudit.)

„Typický metrosexuál je mladým mužem, který bydlí v metropoli, kde má přístup do nejlepších obchodů, klubů, posiloven a kosmetických salónů, v nichž může dbát o svůj vzhled až na hranice možností, které byly dříve určeny jenom ženám. Jeho sexuální orientace nemá význam, protože on sám sebe považuje za objekt obdivu a lásky.“

Kde je, sakra, to šampaňské? Moment, moment, někde jsem tu měla tabletky, co mi tu ráno nechal ten doktůrek. *(Hledá na posteli, přehrabuje se v novinách i časopisech, prohledává postel i oblečení, najde jenom prázdné krabičky od léků, sáhne po skleničce, ale ta je už prázdná.)* Říkala jsem mu, aby mi nedával ty zelené, mám raději růžové, ale jako by hrách na stěnu házel.

Přichází za mnou jednou denně, předvádí se tu jako páv a něco blábolí. Totální nesmysly. Například dneska říkal, že mám v sobě nějaké vnitřní dítě a musím se s ním domluvit a uklidnit ho. Tak nějak to říkal: uklidnit, utišit. Ale já přece nejsem těhotná, říkám mu. Já v sobě přece žádné dítě nemám. A on říkal, že je to taková metafora. Říká mi jenom samé třesky plesky, někde jsem tu měla jeho zprávu. Já ji hned najdu.

S psychiatry prostě mluvit nejde. Já vám řeknu rovnou, že psychology, psychiatry a jiné psychopaty můžeme s klidným svědomím hodit do jednoho pytle. A pokud se mezi sebou pozabíjejí, tak budou alespoň vědět, proč a proč za to všechno může otec nebo matka. A samozřejmě, že i Freud, který celý ten kreténský cirkus zavedl. A všichni ostatní, kteří se mu uspokojení sami ze sebe klanějí až po pás.

Ale vždyť já jsem tam přece byla, v poradnách i v psychiatrických ústavech. O tom, kde všude jsem byla, bych mohla napsat celý román. Řeknu vám jenom jedno, protože určitě někdo z vás bude jednou potřebovat nějakou konzultaci nebo něco podobného. Nikdy nemůžete vědět. Zásada číslo jedna. Celá ta banda idiotských psychopatů z vás bude zkoušet udělat blázna za každou cenu. A myslíte si, že nevím, kde jsem? Myslíte si, že nevím, že to není žádný luxusní hotel, ale jenom obyčejný blázinec? Sice luxusní a soukromý, ale přece jenom.

Samozřejmě, z celé té galerie doktorů jsou nejhorší slepice. Jednou, v jedné poradně, se ke mně přihnala tlustá bába a já říkám:

„Chtěla bych si promluvit s psychologem.“

„Zřejmě si chcete popovídat se mnou.“

„A kdo vlastně jste, paní?“

Rozčiluje se, zmalovaná dámička. To je tak netaktní, že se ptám? Mohla tam pracovat jako sekretářka nebo uklízečka, no ne? Na práci sekretářky nebo uklízečky není nic špatného, ale já hledám

specialisty na hlavu. Urazit jim tak pracky. Říkám, že vyšetřující lékařky mají většinou problém s vlastní sebereflexí. Ještě se mi nestalo, aby mi nějaký psychiatr nebo jiný psychopat odpovídal logicky.

Ta slepice říká velmi uraženě, že je psychoterapeutkou. To je skvělé, jedna nula pro ni, bravo, ale čeho, jakou má specializaci, jakou atestaci, jakou praxi? A co vlastně ví o lásce? Maximálně leda tak absolvovala měsíční rekvalifikační kurs na téma provázání systému čaker s fázemi měsíce a spoléhá jenom na své krásné oči a na nic jiného?

(Znovu telefonuje, prohlíží si noviny. Ukazuje divákům stránky časopisů, které si prohlíží, a mluví teatrálním šeptem, přičemž zakrývá mobil rukou.)

To je on, David. *(Převrátí pár stránek.)* A to je Viktorie. Panebože, ta je ošklivá.

(Do sluchátka už normálním hlasem.) Ano, ano, slyším. Růžové nemáte? *(Znovu šeptem do obecnstva přičemž zakrývá telefon.)* Neříkala jsem to, že obsluha je tu horší, než v té nejposlednější špeluňce? *(Znovu do telefonu normálním hlasem.)* Tak ať je bílé. Ale dobře vychlazené. A co nejrychleji, milý hochu, protože se tu právě rozhoduje o osudu celého světa.

Metrosexuálové jsou už na vymření. Pozemské druhy se rychle vyvíjejí. Bohužel. Za to se rychle vyvíjejí technosexuálové. Ne, určitě nejsou makačenkové, i když u vetřelce člověk, tedy ženská, nikdy nic neví. Ten jako další článek ve vývoji je také hodně zženštilý, ale zamilovaný je hlavně do nových technologií. Preferuje iPody, Blue Tooth, MP3, internet, diskusní fóra, počítačové sítě a jiné blbosti tak na ten styl. Samozřejmě, že je to narcistický měkkýš, pořád drží dietu, ale nezajímají ho krémy na obličej ani plastická chirurgie. Nic divného, když většinu svého platu vyhazuje za idiotské katalogy, a tak mu na nic jiného peníze nezbudou.

Odpusťte mi, milé dámy, ale řekněte samy. Už jste někdy slyšely něco o tom, že by nám říkali techno ženy jenom proto, že máte mobil s blue toothem, iPody, MP3 nebo stále spojení? A oni o nás říkají, že nedržíme krok s dobou a nové technologie neovládáme.

(Ozve se hlasitá hudba: INXS: „Need You Tonight“.

V rytmu hudby na scénu přijdou tanečníci, jeden za druhým, tak, jako by byli modely. Kdyby to byli opravdoví modelové, bylo by to ještě lepší. Boďák je nesvětluje, nastupují efekty jako vítr a dým. Některé oděvy jsou ve stylu haute couture, mají přehnaně vypracované účesy, silné líčení, na konci improvizovaného mola někde na kraji scény se každý zastaví, rozepne košili, pod níž má triko, chvíli pózuje a pak se vrací. Nápis na trikách jsou ve stylu: JSEM METROSEXUÁL, JSEM METROEMOCIONÁL, JSEM RETRO, DAVID B., MILUJI SVŮJ MOBIL VÍC, NEŽ ŽENY, JSEM NOVÝM TYPEM MUŽE, TECHNOSEXUÁL, CITYSEXUÁL.

Ona se zpočátku na modely pozorně zadívá, ale pak ztratí zájem, prohlíží si časopisy a nebo si něco píše do laptopu.)

Paříž. Město lásky. Že by tam chodilo všechno jinak? Ale kdež. Já to vím, protože jsem tam občas pobývala. Víte, co tam říkají ti

zmalovaní kluci dívkám na první schůzce? Říkají: zavolej mi. Samozřejmě, pokud dívky ty hezké hochy na to rande nakonec pozvou, oni všechno připraví a nakonec i všechno zaplatí. Přinejmenším svou vlastní útratu. Rajská idylka, milé dámičky. Ať vás ani nenapadne zajet si do Paříže za nějakými romantickými eskapádami. Protože, pokud ženská nezavolá, tak je konec. Románek je u konce. A co na to říkají? Chtěli jsme jenom vědět, jestli nás ta dívka opravdu chce. Oni potřebují dudlík a pořádně podržet za ptáka, aby z toho vůbec něco bylo. To se člověku, tedy ženě, pění krev v žilách a celulitida sílí.

Dokonce i ti kocouři umějí svádět. Všichni ti zasraní samci v přírodě to mají v hlavách srovnané. Jenom ti přiblblí lidští samci si neumějí udělat v hlavě pořádek. Vidíte, vždycky říkám, že právě my ženy jsme výjimečně postižené osudem. Všechny samice světa všech těch pěti nebo deseti milionů druhů, co jich na naší planetě žije, mají vedle sebe samce, kteří za nimi chodí a svádí je. Dokonce i když ten kocour od sousedů chodil za mou kočkou, tak za mnou žádný chlap nechodil. A jak se ten kocour dokázal mrouskat!

Ale novodobí, kurva, proekologičtí, přiblblí a bezkofeinoví samci to nedokážou. Naši mladí samečkové se rozhodli, že budou novodobými muži a udělají s celou tou zasranou evolucí krátký proces. Jsou opravdu, kurva, natvrdlí. Vyhlásili válku přírodě. A to na náš účet, milé dámy. Na náš účet!

(Vytáhne zpod postele další láhev vína, hledá pod stohem časopisů a novin na stole otvírák. Najde jej a láhev otevře. Nalije si plnou sklenici a obrátí ji do sebe na ex. Pak se už nezdržuje naléváním a pije přímo z lahve.)

No a co? Prozřetelní jsou připravení na všechno. Přece nebudu navěky čekat na toho poslíčka z recepcce.

Oni budou v sobě rozvíjet ženskou část své osobnosti. Jak to, kurva, to jim ta mužská nestačí?

A to víte, že se teď vibrátory vyrábějí na míru? Možná, že to víte, vždyť mládež vždycky hrdě kráčí vpřed.

Dříve to bylo takové jednoduché, jasné a dopředu stanovené: byli ženské a chlapi. A teď je tolik druhů, že se v nich můžete utopit. Jenom si to představ, už jsi tak daleko, že si domlouváš rande sama, bez ohledu na nějakou etiketu, a řekněme si to upřímně, že prostě se samcem. Jenomže nevíš, jestli je to metro, techno nebo metroemo. Nevíš, do jaké role se máš stylizovat, do role metro divy, techno divy, metroemtivo divy? A můžeš si vůbec dovolit přijít na rande jako obyčejná holka?

A jsou taky retro... To jste nevěděli, že existují také retroši? To se prostě prochází chlapec v triku, aby se mohl ukázat. Ale toho si, holky, nevsímejte, protože následuje kolaps. To je už něco jako normální kluk, jenomže už po mutaci na nového muže. Jeho poznávacím znamením je to, že připomíná bývalého macha. Nechodí na manikúru, nedepiluje si ochlupení, ani si nenatírá tvář různými krémy. Začíná být sice trochu přecitlivělý, ale ne tak, aby se rozplakal uprostřed ulice jenom proto, že se mu udělal flek na novém hedvábném tričku. A takoví jsou nejhorší, protože připomínají chlapy jak zákon káže, ale to je jenom zdání. Není to ani pes, ani vydra, ani chlap.

Vevnitř už má celou tu podělanou charakteristiku nového typu muže. Tak, jako můj bývalý.

Podváděl mě. Ano, měl románek. Zjistila jsem to měsíc před svatbou. S kým? S mužem. A ne jen tak s ledajakým. Ano, svatbu jsme zrušili. Prostě s klukem. Ještě nechápete? Podváděl mě sám se sebou. Zamiloval se do sebe. On je přece fantastický, úžasný a jediný svého druhu. Byl do sebe zahleděný tak, jako do Boha mužství. Čestné slovo. Nemusel ani používat krémy na obličej ani používat hedvábné košile, protože by tak přesvědčený o své dokonalosti, že pokaždé, když se díval do zrcadla, byl hotový z toho, jak je dokonalý. Proto se raději nedíval. Ani do zrcadla, ani na mě. Blbec jeden. Zmalovaný, kurva, narcis.

Víte, co jednou řekla Sharon S? Tak já vám, holky, řeknu, co řekla. Řekla: ženy sice dokáží předstírat orgasmus, ale muži dokáží předstírat celý vztah.

Hned poté, co jsem ho použila, chtěla jsem jej vyměnit...

(Zazní píseň Kasi Plichové Lepší model, ona si do hudby prozpěvuje.)

... za lepší model. Přesně tak, jako v té písničce. A co se stalo? Ukázalo se, že žádné jiné nejsou. Neexistují. Kdysi byly, ale už nejsou a nebudou. Můžete si vybrat nejrůznější typy metro vetřelců a jiných psů, ale chlapi už nejsou. Neexistují. Já to vím, protože jsem je hledala. Dokonce i tady v sále. Před tím jsem je hledala na nejrůznějších místech, v nemocnicích, barech, letadlech. Letadla jsou teď přeplněná cestujícími babami. A kdysi jste v nich mohly poznat spoustu bezvadných chlapů. Svět nám zaniká díky vetřelcům, holky. Přísahám vám na svůj nový liftink.

Přihlásila jsem se i na mítink. Na co? No, nedělejte, že nevíte, co to je mítink. Šest milionů lidí ho používá, ale když na to přijde řeč, tak prostě každý předstírá, že to neví, že neví, že to je internetový partnerský vyhledávací portál. A díky tomu poznáte, jaký mám pech. Vždycky jsem říkala, že štěstí při mně rozhodně nebylo unavené. Tak vážně. Představte si, co se mi stalo. Když jsem se přihlašovala, tak jsem udávala všechno, co je k tomu potřeba. Věk, mailová adresa a tak dále, jenomže hop, ukázalo se, že mě systém zaregistroval jako chlapa, který hledá nějakou babu. A tak teď dostávám fotografie mladých slintajících, olizujících se a zmalovaných pipinek. Když už má člověk jednu pech, tak by se měl rovnou střelit do celulitidy.

A teď ještě existuje i ten facebook, který je ve velké módě. Taky jsem tam hledala, jenomže jsou na něm zase jenom ženské a ty nové typy kluků!

Všechno má své vysvětlení. Kluci, muži nebo prostě chlapi dostali těžkej zásah. Metro --- tedy ne ti z metra, ale prostě z města --- se takovými prostě museli stát. Proč? Jak to, vy to nevíte? On se prostě musel takovým stát, protože my, ženy, kastrující feministky, jsme mu nedali žádnou jinou šanci. Ten ubožák se schoval pod masku hodného a citlivého muže.

Jo, jo. Kreténky feministky otevřely Pandořinu schránku a teď máme všude kolem nás jenom ty podělané stvůry. Jen se podívejte.

Další časopis, další číslo. Gastrosexuál. Nebo (*Čte.*) „citysexuál – novodobý i tradiční zároveň. Elegantní, prostě ve stylu casual. Cestovatel, který navštěvuje velká města. Bydlí sám, ale partnerku má. Žije výhradně ekologicky, miluje cestování ve stylu high-tech. Dbá o své tělo a pečuje o svého ducha. Jedním slovem urban-traveller nebo citysexuál.“

Vsadím se, že i Viktorie by klidně šla do postele s retro.

A potom, potom, (*znovu bere laptop*) na jednom ze známých internetových portálů se nedávno, tady prosím, včera, objevil článek s takovýmto titulkem: *Proč ženy opouštějí muže kvůli ženám?* Má z vás ještě někdo nějaké pochybnosti? To číslo na paní chirurgyni, které jsem vám, milý pane, nabízela, si klidně nechejte. Sorry, ale je to tak, jak to je, nacházíme se v krizi a každý si pomáhá tak, jak umí.

Oni budou v sobě rozvíjet ženské rysy své osobnosti. To se vaří krev v žilách. A potom ještě ani nevědí, jestli už ji v sobě dostatečně rozvinuli nebo ještě ne.

Rozumíte tomu? Kluci už ani sami nevědí, zda jsou metro nebo retro. Proto se jiní pobláznění samci vymezují při testech na internetových fórech a portálech nebo dokonce díky článkům v tisku. Ty testy stojí opravdu za to. Můžu vám je ukázat, protože je tu mám. Tak prosím, tady je jeden příklad.

Vždy platí za útratu v restauraci, dokonce i když žena naléhá, že zaplatí polovinu.

Tak co myslíte, je to metro nebo retro? Jenom se nebojte a nestyďte se a tipněte si, stejně se to hned dozvíte. No! Ano, správně. Samozřejmě, že retro. O Metrosexuálovi ani nevíte, jestli by se nechal pozvat na večeři, protože zrovna hledá tu správnou košili, která by ladila k rámečkům jeho brýlí.

A dále: *necítí strach v žádné situaci, ani při krádeži. Nebojí se ani praskající opony nebo přírodní katastrofy.* Ano, správně! Zase retro!

Je známo, že jí červené maso a když je dokáže vlastnoručně ulovit, je to ještě lepší.

To nechme stranou... a to o těch jizvách taky.

Je schopen se vrátit domů převléknout se, když zjistí, že má maličkou skvrnu na kravatě. Samozřejmě metro! Tak vidíte, jak je to jednoduché.

(*Někdo klepá. Otvírají se dveře a vchází číšník s táčem, na kterém stojí otevřená láhev červeného vína. Postaví ji na stůl a odchází.*)

Zase blbě, jako vždycky. A dokonce ještě červené a já jsem chtěla šampaňské. Ale no tak dobře, udělám i to červené.

Kde jsem to přestala? Ano, už vím. To je dobré: *ví, co je to sex a umí jej také praktikovat.* Kdo to je? No samozřejmě retro. Jenomže to znamená, že metro a jemu podobní to neumí? Hmm, to je smutné, no ne?

A ještě tohle: *nestydí se za pach svého těla ani za zvuky, které jeho tělo vydává...*

No dobře, to je poslední otázka z testu...*změní si účes podle nového střihu Davida Beckhama...*

(Znovu se zhluboka napije vína a začíná být již lehce opilá. Poznáme to z jejích gest a způsobu mluvy, protože víno jí rozvazuje jazyk)

Ženský nejsou lepší. Bohužel. Vymyslí si svou vlastní babskou svépomoc. A teď všechny ty dámičky budou bydlet samy, budou si samy štípat dřevo, malovat kvartýr, a vyměňovat si vodovodní těsnění. Maximálně si zavolají hodinového manžela, který má zlaté ručičky, ale bože chraň, aby přicházel na návštěvu častěji, protože, jak popisují obsáhlé články v dámských časopisech, protože testosteron si musíme dopřávat opatrně a v malých dávkách a kromě listonoše a maséra se v našem obydlí nesmějí kluci vyskytovat příliš často. Krávy. Zachtělo se jim dámských spolků, babského plémě a tak dále. Proboha, z našich synů vyjdou díky takové výchově emotivní ztroskotanci.

Testosteron si musíme dávkovat opatrně. A co je na testosteronu tak špatného? Je to bezvadný hormon. Například chrání před osteoporózou. Nebo tak nějak. Tak to píšou na internetu. Estrogeny jsou totiž úplně na hovno. Například zvětšují pravděpodobnost vzniku krevních sraženin a následné embolie, způsobují otoky, nadměrné zadržování vody v těle, nadváhu, jaterní potíže, žlučové kameny žloutenku a jako by toho nebylo málo, tak ještě záchvaty migrény, zvracení a špatné pocity. Znáte to? A testosteron? Proboha, způsobuje zvýšenou agresivitu. Ať jdou s tím někam. Agresivita bude existovat, dokud bude existovat tento svět.

Bez chlapů by nebyly ženské, říká jeden prodavač na našem tržišti a vzhledem k té hluboké sebereflexi není těžké přiznat, že má pravdu.

Tak vidíte, jak se to mění. Teď, když kolem sebe máme jenom ty vetřelce, začíná se nám stýskat po opravdovém testosteronu a ne po geneticky modifikovaných potravinách ještě horší jakosti, než jsou ty čínské a které nám servírují každý den. A přitom to ještě není tak dávno, co jsem na internetu četla článek... ano, to vím přesně... mluvilo se tam o otravě testosteronem.

Ten článek byl z roku 1975, cituji: *(Text se objevuje na stěně, ona čte.)*

„Všichni vědí, že tak zvaný mužský hormon testosteron se vyskytuje v mužském i ženském těle. Ale co není všeobecně známo, že těla mužů trpí předávkováním tohoto hormonu... Až doposud jsme si mysleli, že hladina testosteronu je u mužů normální, protože je prostě taková, jaká je. Ale pokud vezmeme do úvahy, jak nenormální je jejich chování, tak je možné přiklonit se k hypotéze, že většina mužů trpí otravou testosteronem.“

Někdo si to vzal k srdci. O pětadvacet let později je najednou jediný testosteron na planetě zemi ten, který je v nepatrném množství vytvářen v ženských vaječnicích. A nejzábavnější je skutečnost, že k syntéze všech těch celých zasraných estrogenů je zapotřebí testosteron. Tak to vidíte, ženský, já apeluji na všechny ty organizace ženské svépomoci, na babská plemena, na dámské komuny, na všechny pičky jako cvičky a na všechny ty zásadové podělané ženské iniciativy, jenom se smějte, smíchy chichy, věc je už velmi vážná. A tak se lépe postarejte o to, abyste ze svých synů vychovaly opravdové chlapy,

protože jestli to takhle půjde dál, zůstaneme tu samy s těmi novodobými vetřelci, novodobými typy pánů a na testosteron se budeme chodit dívat tak leda do muzea.

(Vstane a přijde co nejbližší k publiku.) Přestaňte těm ubohým malým klukům tlouct do hlavy, že hračky si po sobě musejí uklízet, že se nesmí s nikým prát a že nesmějí říkat sprostá slova. Běžte s tím do prdele. Jen ať si nadávají a dávají si přes hubu už ve školce. Nejdůležitější je, abyste je přesvědčily o tom, že ženy jsou stejně posvátné jako indické krávy, že jim musí líbat ruce, zasypávat dárky, poslouchat je a chránit. A když podvádět, tak abychom o tom nevěděly. A zapomeňte na blbosti, jako je výchova bez násilí a na všechny ty ostatní proekologické, bezkofeinové a bezpohlavní nesmysly. Moje milované, oni si kvůli nám musejí dávat přes hubu, mávat nožem a vyhledávat souboje. Myslete na to, až si budete povídat se svými syny. Testosteron je tu pro to, abychom z něho měly užitek. A ne proto, aby byl odsouzen k zániku.

Holky, tak prosím vás, jménem evoluce vás prosím, umyjte si své pysky v bidetu, synchronizujte si své vaječníky a udělejte taky něco bez hysterie, pláče a urážení se. Já vím, vím, že nám příroda háže klacky pod nohy, že máme menší mozky, že trpíme z důvodu produkce estrogenů nebo jejich nedostatku, že máme své dny, křečové žíly a celulitidu a proto se nedokážeme dívat ani na jeden díl seriálu „Připraveny na všechno“ ani na „Magdu M,“ ale na kolenou vás prosím, věc je už velmi vážná. Tak jenom řekněte, na co je nám za vzájemná výpomoc. To si budeme navzájem půjčovat vibrátory??? *Přes scénu přechází žena ve vatovaném kabátě, pracovních botách a s šátkem na hlavě. Nese transparent s nápisem „ŽENSKÁ SVĚPOMOC“.* (*K ženě.*) Co to je? Vypadni, ty jedna úchytačko!

O čem si tak budeme celé večery povídat, když na světě nebudou chlapi? Kdo nás bude podvádět, kdo s námi bude špatně zacházet, koho budeme moci chránit a koho vychovávat? Kdo se na nás, do prdele, bude dívat, abychom v jeho očích mohly zářit???

A co se těch hormonů týká, na internetu můžete najít nejružnější perly. Víte, že oni to mají na dusík? Přisahám na svou čest, na holý pupík, že na dusík. Stačí trocha dusíku, který přes karvenózní tělíčka působí jako spouštěcí relé mužského centra blaženosti, bez dusíku není žádná zábava.

(Na plátně se objeví nové okno, vypadá jako textová zpráva na chatu, ale písmena jsou tak velká, aby je mohli diváci přečíst.)

ON: 23:49 Kde jsi?

ONA: 23:49 Tam.

ON: 23:49 Kde?

ONA: 23:49 V posteli.

ON: 23:49 Co je nového?

ONA: 23:50 ---

ON: 23:51 Rozvedla ses?

ONA: 23:52 Ta atrakce mě minula. Nikdy jsem nebyla vdaná.

ON: 23:52 Máš děti?

ONA: 23:52 Ty chceš, abych ti vyplnila nějaký dotazník?

ON: 23:52 *Poslouchej, právě absolvuješ casting na pozici mé druhé ženy.*

No vidíte a o tom to je! Všechno se jim to v hlavě totálně pomotalo. Už začíná být pozdě, holky. Na kolenou vás prosím, pamatujte na to při výchově svých synů a vychovejte z nich opravdové chlapy. Protože jestli to tak půjde dál, začnu žárlit na penis a připustím, že Freud měl pravdu a to už by znamenalo klesnout hodně hluboko. Víte, jakou by z toho měl můj vyšetřující doktůrek radost? Zahájil by přednášku o vnitřních penisech a vnitřních vagínách. Všichni ti psychoanalytíkové mají zásadní problém s tím, co je uvnitř a co ne. Nevím, kdo z nich to vymyslel, možná, že dokonce sám Freud, ale podle mě to mají v hlavách všechno pomotané.

A co uděláme se sexem? Co budeme, holky, dělat se sexem? Mé kamarádky teď masově dávají křestní jména svým vibrátorům, dokonce s nimi někam chodí a to jméno tam na ně nechávají vyrýt nebo něco podobného...

(V pozadí se ozve hlasitá hudba, jakoby zpoza okna: Moulin Rouge od Christiny Aguilery. Přes scénu opět přechází žena ve vatovaném kabátě, v pracovních botách a se šátkem na hlavě a s transparentem ŽENSKÁ SVÉPOMOC.)

Co to, kurva, je? Okamžitě vypněte tu diskotéku. Na co jsou ty ty izolované stěny? Tak zevnitř ano ale zvenku ne? Nebudete se bavit pod mými okny, puberťáci. *(Tříská botou do neviditelného okna, pak se otočí na ženu ve vatovaném kabátě.)* A jak se tu ocitlo tohle to zjevení? Táhni! A honem!

Naše dámy zatoužily po Panu Jemném. Nelíbili se jim testosteronoví mutanti a celá ta banda totálních tmářů a idiotů. Oni nás přece neposlouchají, protože jsou z Marsu, protože nevynesl smetí... A propó, kdo to zase vymyslel, to s tou Venuší. Vypadněte ode mě, protože já nevím jak vy, ale já jsem Lodže (Ostravy, Brna, Olomouce – nehodící se škrtněte – poznámka překladatele.) a ne z žádné Venuše. Hledala jsem ji na google maps a ukázalo se, že žádné takové místo na zemi neexistuje.

Zatoužily jste po ideálních mužích. Tak je taky máte. Vždycky jsem říkala, že se svými přáními musíme zacházet opatrně, protože by se nám taky mohly jednou vyplnit. Vytvořily jste nestvůry. Nestvůrné teplé hošánky. Oni jsou v té jemnosti ještě dokonalejší, než my. Holky, styďte se!

Děvčata, upřímně, kdo z vás je bez viny, ať po mně hodí šminkami. Že ten můj vyšetřující doktůrek mele nesmysly, to vím, ale přiznejte si to samy, co se to s námi jenom stalo? Kde má vlastně žena své místo? Chcete, aby vás poslouchali a vynášeli smetí a nebo chcete, aby byli chlapy s koulema? Tak co? Ale upřímně. A myslíte, že neztrácejí naději, když vidí všechny ty pomalované plastické ptáky bez koulí?

To si nemůžete popovídat samy? To je málo těch babských večírků, babských výletů a jiných přitroublých babských atrakcí, aby vás ještě ti ubozí mládenci museli poslouchat?

To by ty slad'oučké slepičky chtěly jedno i druhé? Komplet? Jako více funkčního robota? Aby jim naslouchal a byl to přitom taky ještě chlap? No to sorry, Bátory, takoví ještě snad ani nejsou.

A myslíte, že ta banda těch zženštilých kreténů s iPody a s třemi krémy na jeden obličej to bude dělat? Oni jdou jenom cestou nejmenšího odporu. A to už není žádná legrace? Vypadá to na to, že si budeme samy muset vyhrnout rukávy a dát se do práce. Nikdo jiný to za nás neudělá.

Ne, ne, ale haló, haló. Tak i tak. Ne tak rychle, zastavit ten rozmach. Protože už vidím obecnou radost a slyším potlesk. To neznamená, že válka pohlaví už skončila a nastalo příměří. Chraň bůh. Všechno jim nesmíme dovolit. I v budoucnosti na sebe budeme střílet ze zálohy. Je jenom potřeba trochu pomoci evoluci, aby se trošičku pozastavila. Jak všichni víme, žena má vždycky pravdu. A pokud vidíme sami, že s našimi kluky není něco v pořádku a oni se cítí ve své nové kůži daleko lépe, než v celých dějinách naší planety, tak to znamená, že něco opravdu ale opravdu není v nejlepším pořádku.

(Z telefonu se ozve mužský hlas.) „Haló, Zde je Institut duševního zdraví. Jak vám můžeme pomoci?“

(Ona sprintem přiběhne k telefonu a přiloží si jej k uchu.) Ano, dobrý den, pane doktore. Prosím vás, já jsem se nedokázala rozhodnout, které číslo si mám nakonec vybrat. Myslím, že by se mi hodilo tak tři nebo čtyři, ale možná, že i sedm. Ale ne, prosím vás, ne, nedělejte si z toho nějaké předčasné závěry. *(Světlo se začíná pomalu stmívat, úplně zhasne při konci jejího hovoru.)* Já jsem úplně zdravá. Jde o mého bývalého. A vy jste opravdový muž? Prosím, pane doktore? Novým, nebo face... Ne, ano, já se jenom tak ptám...

K O N E C

Když zhasnou světla, zazní nejvyšší možnou hlasitostí píseň od Glorie Gynor „I will survive“. Na scénu vybíhají tanečníci v kostýmech ve stylu sedmdesátých let a s barevnými parukami na hlavách. Světlo je diskotékové. Tanečníci vyzývají přítomné dámy k tanci. Po skončení hudby, po potlesku, přinesení květin a jiných blbostech vychází na scénu Ona s lahví vína v ruce.)

Ona: Ten anesteziolog je ještě tady? Čekám ho v šatně!!!

KONEC UŽ OPRAVDU

Poznámka překladatele: Autorka k textu hry přidává seznam literatury, z které čerpala, což však nemá pro české uvedení žádný praktický význam, protože zmíněné publikace v České republice nevyšly, i když spousta obdobných jistě ano. Překladatel ovšem může tento seznam kterémukoliv českému inscenátorovi kdykoliv poskytnout. Seznam použitých písní je v textu, ale nepovažuji s ohledem na české autorské právo tuto hudbu stahovat nelegálně z internetu, ale použít originální nahrávky, a o jejich používání požádat řádnou cestou DILIA, která bude tento text v České republice zastupovat společně s polskou pověřenou agenturou, pokud tento text nebude zastupovat přímo Teatr Powszechny Lodź.

Autorka prosí, aby inscenátoři použili do programu ještě tento text:

Chceš vědět, zda jsi METRO (Metrosexuál)? Podívej se, zda kladně odpovíš alespoň na dvě níže uvedená tvrzení.

Jednu třetinu svých příjmů utrácím za oblečení.

Barvu svých bot mám vyladěnou s obroučky svých brýlí.

Nakupuji zboží pouze těch nejslavnějších značek.

Měním vzhled svého účesu podle momentálního sestřihu Davida Beckhama.

Nestydím se plakat v přítomnosti ženy.

Mám parfémy nejméně tři značek.

Jsem schopen vrátit se domů ihned, když zjistím, že mám malou skvrnu na kravatě.

Mám tři piercingy na viditelných místech.

Mám tři různé krémy na ochranu obličeje.